

ԵՐ ԵՐՔԵՄՆ ...

Էր երբեմն վառ երազներ կ'որրէի,
Պասանիի իմ միամիտ հաւաստով.
Ի՞նչ փոյր համբաւ քլլար քարոս, ամայի,
Կեանքն ինձ համար երբուած մըն էր լուսարով:

Գիտեմ, գալիքն զորս դէպքերով է յդի,
Ո՛չ մէկ բարիք ա՛լ կը սպասեմ օրերէն,
Կեանքն ինձ համար ողբ մը դարձաւ դառնադի,
Հակասագրիս ա՛լ կը դիմեմ կուրօրէն:

Ինչո՞ւ, ինչո՞ւ զիս լեցիք ա՛յսփան վաղ,
Երբ իմ կեանքս ձեզմով այնքա՛ն էր բեղուն,
Ո՛վ երազներս, օրերն եղան ձեզ դագաղ,
Ո՛վ ո՞վ կրնայ պիտ' ամոքել վիշտս անհուն:

Ձեր մեկնումով՝ շունչը գարնան կենարար,
Ո՛վ իմ հեռու, իմ հողմավար երազներս,
Թ՛ուաւ սրէս, հոն արդ հեծփ կայ միալար,
Նոր երազներ ա՛լ չեն ծաղկիր անկէ ներս:

ԳԱՐՈՒՆԷ ԸՆՅԱԻ

Գարունը անցաւ գոյներով հազար,
Աւ ես կ'ափսոսամ իր անցքը ըստալ.
Կեանքի մէջ սակայն կ'արժէ ափսոսալ
Սնոր՝ որ երբեք ա՛լ ես չի դառնար:

Իմ ալ այս կեանքի գարունը անցաւ,
Բայց չափսոսացի իր անցքը բնաւ,
Գուցէ վասնզի ան տուաւ ինձ ցաւ.
Ա՛խ, ո՛րքան, ո՛րքան յիմար եմ իրաւ:

Գ. ՀԱՐՏԱՐ